

Poden els capitalistes realment viure amb els idealistes?

TEATRE. L'èxit fulgurant de **Celobert** des de la seva estrena (més de 70.000 espectadors a Catalunya i l'elogi unànime de la crítica) ha portat en Josep Maria Pou a fer un nou muntatge d'aquesta peça teatral d'idees i de debats per reflexionar sobre un tema que està més al dia que mai: el món, el capitalisme i l'individu, a través d'una història d'amor tan angoixosa com creïble.

À

À

Sota la direcció de Josep Maria Pou, **Celobert** ha aterrat aquest diumenge, 25 de novembre, al teatre Kursaal per presentar **Celobert**.

Actors de Celobert. Dani Madaula, Roser Camí i Josep Maria Pou

Un loft a un barri cèntric i pobre de Londres acull una jove professora, Kyra Hollis, lliurada però fastiguejada del model social. Però, malgrat tot, és responsable de la seva vida i s'enorgulleix que, de moment, els seus alumnes la respectin. Només fa un any que es dedica a aquesta nova tasca, només fa un any que va fugir d'una casa on compartia diferents tasques: assistenta, cangur d'un jove adolescent i amant del pare de la família. Aquesta última ocupació és la causant de la seva fugida cap a un futur allunyat de tot el luxe que li donaven la família Sergeant. Kyra es convertirà, al llarg de l'obra, en una de les tres puntes del triangle de "Celobert".

Dies després de rutina, al poc d'arribar a casa, Kyra rep una visita inesperada però molt agradable, Edward Sergeant, el fill de la família, a qui va cuidar com a propi i que ara ja està fet un rebel jove de divuit anys que acaba de deixar casa seva per una discussió amb el seu pare. Els nervis i l'emoció pel retrobament precedeixen els records del passat i la recerca d'explicacions per part del jove sobre el perquè de la fugida de Kyra. Però Edward ha vingut també per explicar-li que la seva mare, Alice, va morir de càncer fa un any i que el seu pare no ho porta gens bé.

Hores més tard, a mitjanit, truquen fort al timbre, el passat torna a la vida de Kyra quan per la porta entra seu ex-amant Tom Sergeant. Titubejos al principi, recels, però per sota de tot una esclatxa d'il·lusió per tornar-se a veure. Ell ha vingut, sense saber l'anterior visita del seu fill a casa de Kyra, a explicar que la seva dona va morir ja fa un any i que ara és el moment de poder-se tornar a veure i parlar de la seva història del passat.

A través de la història de Tom i Kyra David Hare aconsegueix transformar el simple fet d'assistir a una representació teatral en un exercici de participació activa, en un debat d'idees que complementa tot el que hem vist i llegit als diaris del dia.

Poden els capitalistes viure realment amb els idealistes socials? Serem capaços de perdonar el passat i, fins i tot, a nosaltres mateixos, superant qualsevol sentiment de culpa? Val la pena perseguir una idea de futur a partir de l'exercici d'un treball en què realment creiem? Pot néixer un amor pur i innocent a partir d'una infidelitat i, per tant, d'un engany? La voluntat de guanyar diners a cabassos ens desqualifica per tenir sentiments, o si més no, mostrar? Per què han de pagar les noves generacions el deteriorament dels serveis públics britànics causat per les privatitzacions realitzades durant el govern conservador de Margaret Thatcher? Voler i ajudar un desconegut que baixarà a la parada de l'autobús ens dignifica o fa que ens desviem del risc autèntic que suposa voler amb tot el cor, a la vista de tots, donar-se a l'altre de veritat?

I tot a través de la confrontació a tres bandes entre un agressiu empresari, una professora i un jove perdut i espantat, que no sap quin bàndol triar, obviant una cosa bàsica: no cal retre comptes davant ningú més que un mateix, ja que les persones només som persones i no hem de caminar sempre explicant-ho tot. "Celobert" és aquest només, aquest gairebé.

Josep Maria Pou i Roser Camí en un dels moments més intensos de l'obra